

ВОНА

Тетяна Булат

По полю бою йшла ВОНА і озиралась,
Очима рискала, уважно придивлялась.
І вітер слухала, бува, його питала...
Чомусь насупившись, під носа щось шептала.

Це поле зоране не людськими руками,
Воно розірване ракетними стволами!
Шалена сила тут воронки поробила,
Вдихнути полю вже незмога, вже не сила.

Він в цьому полі впав. Останній хрип зірвався,
Хотів піднятися, та вже навік зостався
І спрагли губи у гримасі страху й болю
Застигли. Залишивсь навік у полі.

ВОНА ж ходила поміж вирв, когось шукала,
Деся зупинилася... і знову поблукала.
Ось хтось лежить! Живий, очима в небо!
Ще дихає!.. Та він не той, хто треба.

Знайшла. Поглянула – і побіліло поле,
Та й страшним холодом повіяло навколо.
Здійняла руки до небес, в молитві стала,
Схилилася і хлопця обійняла.

В скорботі моторошний крик у вись піднявся –
І вмить в шаленім горі різко обірвався.
Та раптом щось у синім небі пролунало —
Поліг із хмар птахи повільно відкривали.

Вони ключем красивим, горді й неосяжні
Спустилися і пронеслось "курли" протяжне.
ВОНА з обіймів того хлопця відпустила
І ЖУРАВЛЯМ щось тихо так проговорила.

Змахнули крилами ті янголи небесні,
На крилах ВОЇНА у вись ключем понесли.

ЙОГО душа свята злетіла слід за ними,
Залишив Землю із негодами людськими.

ВОНА стояла довго, слізьми умивалась,
Зітхнула й далі по пустій Землі подалась.
Легенди ходять про страшенну СМЕРТЬ з косою,
ВОНА ж приймає кожного з журую.

І болем серце розриває враз на шмаття,
ВОНА стоїть, а у руках її розп'яття.
Сумує, плаче, як за рідним, за ГЕРОЄМ,
І йдуть солдати ген за обрій світлим строем.

А ЖУРАВЛІ, її помічники почесні,
Несуть покійних душі в далі піднебесні.
На білих крилах підіймають в синь високу,
Щоби знайти там хлопці мир і спокій.

Спинилася. "Курли" як серце пульсувало —
Поліг із хмар птахи повільно закривали.

А зліва вибухи, розриви, звуки бою...
Пішла... І ЖУРАВЛІВ покликала з собою...